

Víra

1 ...když musíte použít víru v Boha a způsobit, aby to fungovalo. Rozumíte? Tedy, vy máte ve svém nitru vlastní vzkříšení.

Vaše vzkříšení leží ve vás, ve vašem duchu. Nuže, vězte, když Ježíš umíral na kříži, Jeho duše sestoupila do pekla a kázala duším ve vězení, které nečinily pokání, když Boží trpělivost vyčkávala za Noemových dnů. Jeho tělo sestoupilo do hrobu. Ale předtím než zemřel, odevzdal svého Ducha do rukou Božích: „Do rukou Tvých... do Tvých rukou odevzdávám svého Ducha.“ A tak vidíte, jeho Duch šel k Bohu; jeho Duše sestoupila do pekla a jeho tělo bylo uloženo do hrobu. Nuže, ten Duch, který byl v Něm, to byl Duch Boží. A ten Duch v dávných dobách různými způsoby pomazával proroky, aby přinášeli lidem poselství. V těch posledních dnech skrze Krista a nyní v těchto dnech, skrze evangelium...

2 Nuže, když přijímáme Krista do našich srdcí, to je všechno, co potřebujeme. Je to věčný život. Nuže, Kristus se nemohl vrátit zpět, dokud se nenaplnily tyto tři dny, protože jeho duch se nacházel za zástěnou, jakoby za závorou, asi takto, a nemohl přejít na tuto stranu závory, protože to bylo vyřčené Slovo Boží, že On měl ležet v hrobě tři dny a tři noci.

Nuže, On se nemohl vrátit, dokud se tyto tři dny a tři noci nenaplnily. A pak, když se tyto tři dny a tři noci naplnily; jeho duch byl vypuštěn a on se vrátil bezprostředně k jeho duši a jeho duše se vrátila a pozvedla to tělo, a naplnilo se tím to, co On řekl: „Mám moc položit svůj život, a mám moc ho zase přijmout. Já mám tuto moc.“

3 Nuže, každý jeden z vás má moc tím stejným způsobem, protože jste syny a dcerami Božími. A ten samý Duch, který je dnes ráno ve vás, Duch Svatý, který je dnešního rána ve vás, ten samý Duch vás vzbudí. A tak vy máte moc se sami vzbudit.

Když zemřete, vaše duše půjde tam — pod Boží oltář, nikoliv... rovnou do přítomnosti Boží. Nuže, váš duch půjde k Bohu, ale vy se nemůžete vrátit. Jen si vzpomeňte, jak bylo v Bibli řečeno, že duch — že duše pod oltářem volaly: „Jak dlouho, Pane, jak dlouho?“ A ony se nemohly vrátit, dokud se nenaplnilo Písmo. Stejně tak, jako se nemohl vrátit Kristus, dokud se Písmo nenaplnilo.

A pak — když již bylo všechno vykonáno, když všechno utrpení

pominulo a bratři trpěli stejným způsobem, totiž my jsme trpěli, stejně tak jako trpěli oni, a tak dále... Potom onoho dne budete přesně vědět, kde jste pochováni. Váš duch bude Bohem propuštěn a vstoupí do duše.

⁴ Nuže, duše je vaší částí, tou, která chápe a rozumí, je vaší inteligencí. Vzpomínáte si to vidění, které jsem měl nedávno, o tom malém přenesení na to místo, kde jsem spatřil ty lidi? Nuže, váš duch se vrátí do toho těla — do toho druhu těla, té duše, která je tělem, jež nemusí jíst, a tak dále. „Jestliže tento náš pozemský dům bude zbořen, máme již jiný, který nás očekává,“ to nebeské tělo. A s tím duchem a s tou duší, s tím nebeským tělem povstanete znovu do přirozeného těla, na to veliké milénium. Rozumíte?

Již nyní máte v sobě moc to učinit. Nuže, ta moc, kterou nyní máte v sobě je schopna stvořit nový svět. Bůh nemá v sobě slabá a velká, mocná místa. Ten nejjemnější Boží dotek je všemocný. Rozumíme si? Nepatrný Boží dotek... A tak si můžete být jisti...

A já se teď pokouším o to, abych vás do této víry dostal.

⁵ Dobře víte, že jakožto s křesťany se s vámi něco stalo. Uvědomujete si to? Kdysi jste byli zabředlí v bahně, špíně, hříchu a opilství, v hazardních hrách — a věcech tohoto světa. Tak tedy, jakmile jste uvěřili, že Kristus vám odpustil vaše hříchy, pozvedli jste se nad tento neřád. Vidíte? Nuže, nyní se zde povznášíte nad všemi těmito věcmi. Rozumíte? Proč? Protože jste uvěřili, že jste křesťany. A když jste přijali Krista a Duch Svatý do vás vešel, pak věříte Duchu Svatému, že vám dává moc, abyste se povznášeli nad tímto druhem života v hříchu.

Tak tedy, jediná věc, které je zapotřebí, abyste se pozvedli výš k uzdravení, je jednoduše mít více víry, nechť ona jednoduše pučí. (Rozumíte?) Zde to máte.

Nuže, jestliže jste nemocní a nejste křesťany, staňte se jimi právě teď, aby ta uzdravovací moc mohla do vás vejít tím, že se stáváte křesťany, a to vám dá víru, abyste se povznegli nad hříchem; to vám dá víru.

A všechno, co na této pouti potřebujete, se zrovna teď nachází ve vás. A jediná věc, která vám je zapotřebí, je mít víru v Boha, a ta z vás vypučí skrze Ducha Svatého ty dobré věci, které se ve vás nacházejí. Rozumíte tomu teď zřetelně?...?... Vy máte?...?...

⁶ Domnívám se, že to byl včera večer Billy, který mi telefonoval

a řekl: „Přijď sem dnes ráno, obzvláště kvůli jedné osobě, která přišla v domnění, že se budou konat v průběhu tohoto týdne bohoslužby ohledně těch sedmi pečetí. A domnívám se, že s sebou přinesla nemocné dítě.“

A tak, pane, jestliže se nyní zde nacházíš, zapamatuj si, ty nemůžeš... Ty — tvoje víra se musí zaměřit na toto dítě — pokud se jedná o nemluvně.

Ale dovolte mi teď vzít jiné místo Písma, pokud souhlasíte, abych na chvíli... Jen si to uchovejte v paměti.

Nuže, v evangeliu tuším, že v 16. kapitole Skutků čteme, jak Pavel a Síla byli jednou v noci ve vězení. A oni byli zbiti, protože vyhnali dábelského ducha z mladé věštkyně. A stalo se... a ona... Její majitelé se kvůli tomu rozhněvali a nechali je zbit a uvrhli je do nejhlubšího vězení. A když to udělali, zatímco Pavel se Sílou se modlili, Bůh seslal zemětřesení a zatřásl tím vězením.

⁷ Vězeňský dozorce ve Filipis, který byl setníkem (a přijít o jednoho vězně znamenalo... za vězně by zaplatil vlastním životem), vytasil svůj meč a chtěl si vzít život, když k němu Pavel přiběhl a řekl: „Nedělej si nic zlého, vždyť jsme všichni zde!“

A ten setník... Pavel na něj a na ty ostatní udělal obrovský dojem. Oni snad zpívali písničky; možná vydávali svědectví nebo dělali něco jiného. Ale ať už to bylo to, nebo ono, lidé si byli vědomi toho, že oni byli svatými muži. Oni si uvědomili, že na těch mužích je něco zvláštního, protože on se okamžitě zeptal: „Co mám dělat, abych byl spasen? Co mám dělat, abych byl spasen?“

Nuže, Pavel řekl: „Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen ty i tvůj dům.“

⁸ Tak tedy, uvěření v Pána Ježíše Krista, to ještě vůbec neznamená, že jeho osobní spasení přinese spásu jeho domu, ale jestliže má dostatek víry v Boha ke svému osobnímu spasení, může uplatnit tu stejnou víru pro svůj dům; a jeho dům musí taky přijít. Rozumíte? Je to jedno a totéž.

To samé bylo s Jobem, jak jsem řekl onehdy večer ve shromáždění v Georgii. Řekl jsem, že Job... On si říkal: „Nuže nevím, jestli mé děti náhodou nezhrěšily. A co když opravdu ano?“

A aby si Job uchoval spravedlnost, musel udělat jednu věc, totiž přinést zápalnou oběť. A on řekl, že přinese zápalnou oběť pro případ,

že jeho děti zhřešily, a tím získá odpuštění jejich hříchů. A když to otec dělá, jedná správně. Je to otec, který správně uvažuje. Dnes potřebujeme více takových otců.

A Job obětoval zápalnou oběť. To bylo ještě předtím, než ho postihla ta tragédie. Ale když jeho děti zahynuly a jeho ovce byly zničeny a přišel o celé své jmění, pak se posadil na hromadě popela za svým domem a škrábal se střepem z hlíněné nádoby...

⁹ Všimněte si, když pominuly dny jeho tragédie, když mu Bůh začal nahrazovat *jmění* a když měl deset tisíc kusů dobytka, a tak dále, On mu vynahradil dvojnásobek: dvojnásobek ovcí a dvojnásobek všeho ostatního. Ale všimněte si... Bůh dal Jobovi taky jeho sedm dětí. Už jste někdy přemýšleli nad tím, kde se nacházely? Tato zápalná oběť je zastupovala. Ony byly spaseny ve slávě a očekávaly na něj, až přijde. A on je dnes spolu s nimi.

„Ty a tvůj dům bude spasen!“ Rozumíte?

Nuže, Jobovi zůstávala pouze jediná věc, jak obhájit svou spravedlnost, totiž přinášením zápalných obětí. Vám zůstala pouze jediná věc k obhájení spravedlnosti; totiž víra v Boha. Neboť vírou spaseni jste; vírou jste uzdraveni; vírou dostáváte každou věc, kterou máte. Rozumíte? Je to vírou, když tomu uvěříte.

Nuže, věř v Pána Ježíše Krista, a budeš spasen ty i tvůj dům!

¹⁰ Tak tedy, pane, jestli tu máš to dítě, za které si přeješ přímluvnou modlitbu, musíš věřit osobně. A já jsem tu proto, abych spojil svoji víru s tou tvojí. A budeme věřit společně, že Bůh uzdraví to dítě... Vidíte, my máme v sobě moc, abychom toho dosáhli. Vy máte v sobě moc, abyste toho dosáhli. Každý křesťan má moc, aby toho dosáhl.

Ale teď, kdybychom jen mohli docílit... Ta moc, jak jsem to častokrát opakoval, je spravována jistým zákonem. Je to jako zákon gravitace, který ovládá vodu, protože to je zákon. Gravitace ovládá vodu.

Slunce ovládá zemi — otáčení zeměkoule. A vy nemůžete přinutit slunce, aby *zanechalo* jednu věc a dělalo druhou, a říci: „Rád bych si pospal trochu déle, aby... Zastav se na hodinku!“ To se nestane. Rozumíte? Protože je zde zákon. A budeš-li jednat v souladu s tímto zákonem, pak bude všechno v pořádku. Půjdeš-li si lehnout do postele včas, pak se včas probudíš. A jestliže...

¹¹ Jak to máme zde... Jezero Horní, jezero Ontario, jezero Huron

a všechna tato velická jezera zde na severu. Zatímco v Nevadě, Kalifornii, Arizoně a v Novém Mexiku máme tisíce a tisíce čtverečních kilometrů půdy, které jsou vyprahlé žárem a žízní po vodě, půdy, na které by se dalo všelicos vypěstovat. Mohli bychom z této půdy nakrmit celý svět, pokud bychom sem jen dostali tu vodu. A těmto tam by to neuškodilo, protože jsou napájena z pramenů. A jakmile jejich hladina poklesne, ona se ihned vrací do svého normálu, protože je to udržováno gravitací.

Dobrá tedy, jestliže jsme schopni pracovat v souladu se zákonem gravitace, pak bychom mohli vzít všechna tato velická jezera a zavodnit celou tu krajinu tam dole a nakrmit celý svět. Nikdo by nemusel trpět hladem. Ale nedocílíme to, budeme-li tu civět a říkat: „Ó, ano, jistě, já to vidím!“ Je zapotřebí s tím něco udělat.

¹² Stejně tak to platí pro zákony Boží. Boží zákon je víra. A my máme zde dnes ráno víru, která je schopna uzdravit kteroukoliv nemoc, docílit čehokoliv. Ale to je řízeno jistým zákonem a tím zákonem je víra. Boží zákon je víra. Ježíš řekl: „Všechno, o co byste v modlitbě prosili, stane se vám, pokud jen budete věřit.“ Zde to máte. A tak je to spravováno vírou. A víra je nám dána podle našich potřeb. Nuže, my musíme... Bůh někomu propůjčí nějakou víru a někomu jinému jiný druh víry. To není nějaká velická nadpřirozená moc, kterou máte, protože, když se stáváte křesťany, vy — vy už tuto moc máte, ale schází vám víra k užívání této moci.

¹³ Tak tedy, dnes ráno, když sem budete přicházet, abychom se za vás modlili, pamatujte, říká to Bible a je to pravdivé: Jakub 5:14: „Je někdo z vás nemocný? Ať zavolá starší sboru a ať se za něj modlí a pomazou ho olejem... Modlitba víry pak uzdraví nemocného, Pán ho pozdvihne.“ Je to zaslíbení, pokud tomu budete věřit.

A proto, (vidíte?), uzdravení je udělováno jednotlivci. Tak tomu bylo za dnů Ježíše z Nazaretu. On nemohl uzdravovat lidi, proti jejich — proti jejich vlastní víře. On řekl: „Mohu, pokud tomu věříš. Jestliže věříš, pak jsem to schopen udělat, mohu to učinit, budeš-li tomu věřit.“

A tak někteří lidé se spoléhají na uzdravovací moc nějakého evangelisty. Ale to není správné; uzdravovací moc je ve vás. Ona je v tobě. Oni prostě stavějí vůz před koně. Evangelista nemá moc k uzdravení. Je to Duch Svatý, který má moc uzdravit. A vy máte Ducha Svatého. Jako kdybyste byli tím malým stromem, a všechno, co potřebujete, se nachází ve vás. A proto je třeba, abyste začali pít z Božích zaslíbení a říkat: „To je pravda! Bůh řekl, že mě uzdraví.

Zsinalostí Jeho uzdraven jsem!“ Zde to máte. Víte, co vlastně děláte? Necháváte pučet vaše uzdravení; toť vše. Vidíte! A pak jiní mohou vidět, co máte.

¹⁴ Nyní, co je... Víra je podstatou věcí, v něž doufáme, důkazem skutečností, jež nevidíme. Nuže, když jsem zasadil venku malý stromek, nevidím v tu chvíli jablíčka, ale ony tam jsou. Ten malý stromek si je dobře vědom toho, že ony tam jsou. A tak začíná pít a pučet a pučet, protože si je vědom *jedné věci*: „To vše se nachází ve mně. A za chvíli se to projeví navenek. Dejte mi jen k tomu trochu času. Dejte mi na to pouze trošku času.“ A on prostě pokračuje v tom, že pije: „Já vím — já vím, že ta jablíčka jsou ve mně. A za nějaký čas na mně vyrostou.“ A tak víte, ony již rostou. A hle, už se ukazuje jablíčko, protože on věřil, že se nacházelo v něm. A jestliže věříš, že moc Duchu Svatého ke tvému uzdravení je v tobě, pak to máš zde, jen pokračuj v pučení. Vidíte?

Vy máte víru. Sice nemůžete být okamžitě svědky výsledku; nevidíte to.

¹⁵ Nuže, rozumíte? Jakub ospravedlnil Abrahama jeho skutky. Pavel ospravedlnil Abrahama jeho vírou. Jak můžeme dát tyto dva dohromady? Abraham mluvil o tom — chtěl jsem říci — Pavel mluvil o tom, co v Abrahamovi viděl Bůh. Jakub mluvil o tom, a co v Abrahamovi viděli lidé. Rozumíte? Rozumíte nyní? A proto Bůh věděl, že předtím, než přišlo to dítě, Abraham měl víru. A Abraham to Bohu dokázal tím, že jednal tak jakoby to dítě mělo přijít na svět, ač byl neplodný. On neměl děti a lůno jeho ženy bylo mrtvé a on byl úplně sterilní. A přece věděl, že se to dítě někde nachází. Vidíte, a tak on pokračoval v tom, že pil ze zaslíbení a lnul k tomu velikému Bohu, El Shaddai, k jeho prsu, on k Němu lnul a pil u vědomí, že Bůh mu to dá; u vědomí toho, že to bylo zaslíbení, které On musel naplnit. A my jsme děti Abrahamovy. A tak přilněme k Jeho zaslíbení a uchopme se ho u vědomí, že Bůh to udělá. On to řekl.

Věřte tomu teď. A tak ať se teď seřadí modlitební řada, zde na této straně nebo na druhé, ti, kteří si přejí, abychom se za ně modlili, a pozveme sem staršího a bude je pomazávat olejem. Já se budu za ně modlit a budeme společně věřit, že Bůh každého jednoho z nich uzdraví. Můžeš-li jen věřit.

Tede, kde jsi?...?... Pojď sem na pravou stranu. Dobře. A prosím, abys hrál: „Jenom věř.“

A zatímco oni přicházejí, skloňme naše hlavy, ti ostatní z obecnstva a zůstaňme v modlitbě za tyto lidi, kteří budou přicházet.

¹⁶ Náš nebeský Otče, my ti dnes ráno přinášíme ve jménu Ježíše Krista toto bídné, nemocné, trpící lidstvo, které se nachází v hrozném a zbědovaném stavu. Věřím Ti, Pane, já vím, že Tvá slova jsou pravdou. Ona jsou tak věrná. Ona nemůžou zklamat, protože to jsou věčná, nepomíjející slova Boží. Jsou všemocná jako samotný Bůh, protože jsou jeho částí. „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. A to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ Nuže, Pane, my tomu věříme z celých našich srdcí, z celých našich duší, se vším, co je v našem nitru. Věříme tomu.

A snažil jsem se to jednoduchým, dětským způsobem předložit těmto lidem, aby to mohli pochopit a přijmout na vědomí, že moc Boží leží uvnitř nich. Jestliže jen mohou uplatnit svou víru a držet se Božích příkazů... Právě tak, jak byli spaseni. Oni přišli a činili pokání ze svých hříchů, a byli pokřtěni ve jménu Ježíše Krista podle Bible, Skutků 2. kapitoly, a pak Petr řekl, že přijmou dar Ducha Svatého — a On pak přišel přesně tak, protože On je tím Božím projeveným Slovem.

Dobrá tedy, je to jedno a totéž, Otče, víme, že je to pravdivé, když pomazeme nemocné olejem a modlíme se za ně. Modlitba víry pak spasí nemocné a Bůh je pozvedne. Bože, ať každý jeden opouští tento oltář a odchází z tohoto místa dnes ráno tak šťasten a naplněn radostí u vědomí, že Bůh je uzdravil: „Jdi a buď zdrav!“ Protože my je teď svěřujeme Tobě, ve jménu Ježíše Krista; nechť každý jeden z nich se uzdraví a uchopí to vidění a jeho význam; jako Abraham nazval věci, které neexistují, jako kdyby byly.

Nezáleží tedy na výsledku, on nemá nic společného s vírou. Výsledek to není nic; vždyť víra se už toho uchopila. A víra je podstatou věcí, v něž doufáme, důkazem skutečností, jež nevidíme. Bože, nechť by to prosáкло hluboko do jejich srdcí, protože oni jsou nuznými lidmi. A já přicházím jako Tvůj pokorný služebník a stavím se zde spolu s těmi ostatními služebníky a prosím, Bože, vlož do našich srdcí *soucit* s těmi nemocnými lidmi. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

¹⁷ Někdo řekl, že bratr Estle Beeler se nacházel v budově. Nuže, já věřím, že je tady další služebník, který dnes ráno měl úvodní modlitbu. Chtěli bychom poprosit všechny kazatele, kteří jsou zde přítomni, kýmkoliv jste, kdybyste přišli sem nahoru a postavili se na chvíli kolem tohoto oltáře. Nechtěli byste to udělat, bratři. A...?... Bratře Bene, děkuji. Pojď sem nahoru a postav se zde u oltáře,

abychom se mohli spolu modlit s těmito lidmi a vkládat na ně ruce.

Nuže, zatímco oni hrají tuto píseň a kazatelé zaujímají svá místa; tak i my, každý jeden, máme právo vkládat ruce na nemocné...

18 Podívejme se, kdo to sestupuje z hory tam v povzdálí. Vidím přicházejícího Muže, který se nijak neliší od jiných lidí. Byl to prostě obyčejný Muž, trochu menší postavy, spíše křehké. A sledujeme, jak pohlíží svými zraky do údolí na tu scénu, která tam probíhá. Byli to Jeho apoštolé; oni tam měli chlapce, který trpěl padoucnicí. A není pochyb o tom, že oni říkali: „Uzdrav ho, Pane; uzdrav ho.“ Ale vidíte, samotné řeči: „Uzdrav ho, Pane, uzdrav ho,“ na to nestačí. Tím se to zkrátka nedocílí. Za tím: „Uzdrav ho, Pane; uzdrav ho,“ musí ještě něco být. A jestliže vás můžu přimět k tomu, abyste věřili a věřili tomu z celých vašich srdcí, pak budete určitě uzdraveni. Pokud vás jen budu schopen přimět k tomu, abyste spatřili to vidění.

Nuže, podívejte na ty učedníky, kteří tam stojí, možná s ním potřásají nebo do něj strkají...?... „Věř tomu, bratře; věř tomu. Haleluja. Věř tomu. Uzdrav ho, Pane; uzdrav ho.“ Ale ďábel si tam klidně sedí dál, protože nenalézá dostatek víry, která by ho přinutila odejít.

Ale zde přichází po úbočí kopce Někdo; a jakmile ďábel rozpoznal, že On se v něčem liší od těch ostatních mužů... Nuže, to je ten typ mužů, které bychom si tu přáli mít teď...?... Kterí nepřišli jenom kvůli nějaké podívané, ale přišli s láskou našeho Boha, s vědomím, že jsme dostali pověření, abychom to šli dělat. To je naše pověření.

19 Tedy, přistupujeme k tomu otci. Myslím si, že ta písnička byla napsána, složena na základě těchto slov. On řekl: „Pane, smiluj se nad mým synem, protože je hrozně trápen ďáblem.“ Řekl: „On ho vrhá do ohně a trápí ho...“ a tak dále. Řekl: „Přivedl jsem ho ke Tvým učedníkům, ale oni ho nemohli uzdravit. Ale pomyslel jsem si...“

On mu odpověděl: „Mohu, pokud věříš.“ Ne — „já mám v sobě tu moc.“ On řekl: „Tohle lze udělat jen v případě, že tomu budeš věřit.“ Copak nedovolí Bůh těmto rakovinou připoutaným k lůžku lidem, kteří tu dnešního rána sedí nebo jsou upoutáni na lůžko — rakovinou, leukémií a nemocemi, a různě postižení... Copak je Bůh uzdraví a tebe by pominul? On takový není. Nikoliv. Vidíte? On nezklame. „Můžeš-li věřit.“ Co On řekl?

Protože: všechno pak možné je,

Jenom věř. (Nuže, bratře, vyjdi sem nahoru.)

Ted' pouze:

Jenom věř, Jenom věř,

(Bratru Branhamovi není rozumět.)... vkládám ruce na...?...

V pořádku. Všichni v obecnstvu jsou... skloňte teď své hlavy, ať se všichni modlí.

Všichni... (Pane, smiluj se prosím a uzdrav tyto lidi skrze jméno Ježíše Krista.) ...?...

Ve jménu Ježíše Nazaretského...?... (prázdné místo na pásku -vyd.)

Spousta lidí sleduje ty, kteří jsou v této modlitební řadě, sledují jejich reakci, jak oni... jak oni reagují na akci. Vidíte, a tak zde máme do činění s akcí. Oni se pozvedli a přišli dopředu. A je tu další věc, jak oni budou reagovat na tuto akci, kterou provedli. Poté, když dospěli k bodu víry, že když za ně bude přinesena přímluvná modlitba, že budou uzdraveni, pak sledujte reakci na jejich akci.

²⁰ Nuže, jsem si jist, že náš pastor má pro nás, pro dnešní ráno pěkné poselství. Chtěl bych se pouze na okamžik zmínit ještě o jedné věci. U oltáře stála mladá katolička. Před několika dny byla v mém domě spolu se svým manželem. Před nedávnem jsem se seznámil s jejím manželem. A když jsme spolu o samotě hovořili, něco se přihodilo. Právě tam se dostávají vidění. Právě tam... Kdysi jsem to míval ve zvyku dělat zde v modlitebně, ale často to zabralo celé dopoledne, a tak dále...

A tak to bylo v tom... neřekl jsem nic, protože to byla ještě mladá dívka, a ještě něco, ona byla vychována v Katolické církvi, a tak dále... Ale ona přišla ve věci své maminky. V té době jsem měl vidění o její mamince. Bylo jí řečeno, jaké problémy prožívá její maminka, popsal jsem jí to; a také, jak její maminka vypadá. Samozřejmě, ona mohla tyto věci posoudit, jestli se zakládaly na pravdě nebo ne. Nikdy ve svém životě jsem její maminku neviděl. Ona si toho byla vědoma.

A toho rána tato dívka přišla sem k oltáři a postavila se, udělala vyznání a přijala Krista jako svého Spasitele. Ona to udělala dnes ráno u oltáře.

A bratr Neville, aniž by si byl toho vědom, ji pomazal olejem, (ó - jak

Bůh působí), on ji pomazal olejem pro nemocné. Ale sledujte působení Ducha Svatého. Nuže, jelikož ona byla pomazána (ačkoliv nebyla nemocná), ale byla pomazána; pohleďte, jak jsou si podobná tato dvě či tři slova: „Nuže, ona se postavila jako křesťanka.“ Poté, když se stala, jak věříme, křesťankou. Ona řekla: „Pomodlíš se, prosím, za moji maminku? Ona je nemocná.“ To je jedno, a to samé. A tak to pomazání olejem bylo vlastně použito pro její...?... bylo jí to řečeno. Rozumíte? Někdo byl právě zachráněn... Kristus trpěl za nás všechny. Za nás za všechny. On trpěl za všechny.

A jakmile se tato dívka stala křesťankou, ona toužila, aby se za někoho jiného mohla postavit. To svědčí o tom, že Duch Kristův vstupuje do našeho nitra, když jsme opravdu spasení. A to je opravdu skvělé. Já si toho velice cením — totiž toho skvělého, křesťanského Ducha víry. Nuže, pouze si zapamatujte...

²¹ Nyní se obracím k té mladé paní, ona tady někde je, k jiné katoličce, která přišla a... Chtěl bych říci několik slov krátce předtím, než odevzdám bohoslužbu našemu pastrovi, vidíte, v tom...

Nuže, Katolická církev byla na tom kdysi stejně, jako je tato církev. Kdybychom se vrátili pozpátku a četli Bibli, ohledně čeho věříme... A víte, že Katolická církev byla první církví. To je pravda. Ale ona se vzdálila od své nauky. To byla kdysi nauka Katolické církve. Ale podívejte, oni teď mají šest set a něco více jiných knih napsaných papeži a jinými spisovateli, které jsou pro ně považovány za stejně posvátné, jako je tato Bible.

A tak podívejte, co to znamená. Vy jste se nezměnili. Co se s vámi stalo? Vy jste se obrátili. Vidíte? Nuže, jestliže vezmete...

²² Jistě, domnívám se, že někteří z vás...?... dnes ráno jsou ženy. Možná, že zde sedí také nějaký muž katolického vyznání. Kdybyste se vrátili do církevních dějin... Můžete se na to zeptat vašeho kněze: „Skutky těch apoštolů zde v Bibli — copak to nebyli prvotní katolíci?“ Oni vám řeknou: „Ó, ano, to je pravda!“ Opravdu byli.

Nuže, oni... Podívejte, jaké měli náboženství. Oni se scházeli v malých, jednoduchých místnostech. Oni nikdy nemluvili: „Zdrávas Maria“ nebo „Naši Otcové.“ To jsou církevní tradice. Co mluvili? Oni oslavovali Boha; křičeli; plakali.

²³ Podívejte se sem do Skutků 2. kapitoly — když svatý apoštol Petr, Jakub a Jan, oni byli všichni pospolu; a Bible říká, že mluvili v jazycích. A oni křičeli, a chovali se — a byli tak naplnění Duchem, že

se chovali, jako kdyby byli opilí. Takže ten vnější svět se ptal: „Copak nejsou opilí?“

A pak Petr, apoštol, svatý Petr, když se postavil, řekl: „Muži, bratři, tito lidé nejsou opilí, ale oni jsou naplnění Duchem — jak o tom bylo řečeno v Bibli.“

Nuže, to byla prvotní Katolická církev na základě jejich učení. Nyní vidíte, po téměř dvou stoletích začali do církve přicházet hodnostáři. A co oni udělali? Oni založili svoji první organizaci na Nicejském koncilu v roce 606¹ po Kristu, založili svou...

A když se konal Nicejský koncil v Nicei, v Římě, oni začali získávat velké hodnostáře a začali formovat církev. Oni založili církev.

Následně se to čtyři nebo pětkrát rozdělilo. Oni přešli — oni z toho přešli k biskupovi a od biskupa k papeži. A z toho tam vzešla Řecká ortodoxní církev a různé další, až se úplně rozdrobili, jak jsme toho svědky dnes. Je to prostě na všechny způsoby rozděleno.

²⁴ Ale nám se jedná o to, drazí katoličtí přátelé. Vidíte, my jsme rovněž katolíci. My jsme ti prvotní katolíci. A když se o nás zmiňuje církev, oni nás dnes převážně nazývají letničnickými, protože věříme v letniční požehnání. Právě tam byla Katolická církev organizována.

A v našich letničních organizacích v dnešní době — kdyby svět byl světem ještě dalších pět set let, ty dnešní letniční organizace by byly více formální, než je Římskokatolická církev v současné době. To se prostě vzdaluje stejným způsobem. A když se organizujete, uděláte z toho nějakou lóži. A stáváte se lóží a máte členy a neobrácené duše.

Obracím se tedy k vám všem, drazí bratři a sestry (rozumíme si?), jako služebník Boží... Nikdy předtím jsem o tom nemluvil v tomto sboru...?... Ale jakožto prorok Páně vám říkám: „To je Světlo; kráčejte v něm.“

---

¹ V roce 325